

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

10

Seglande skyar

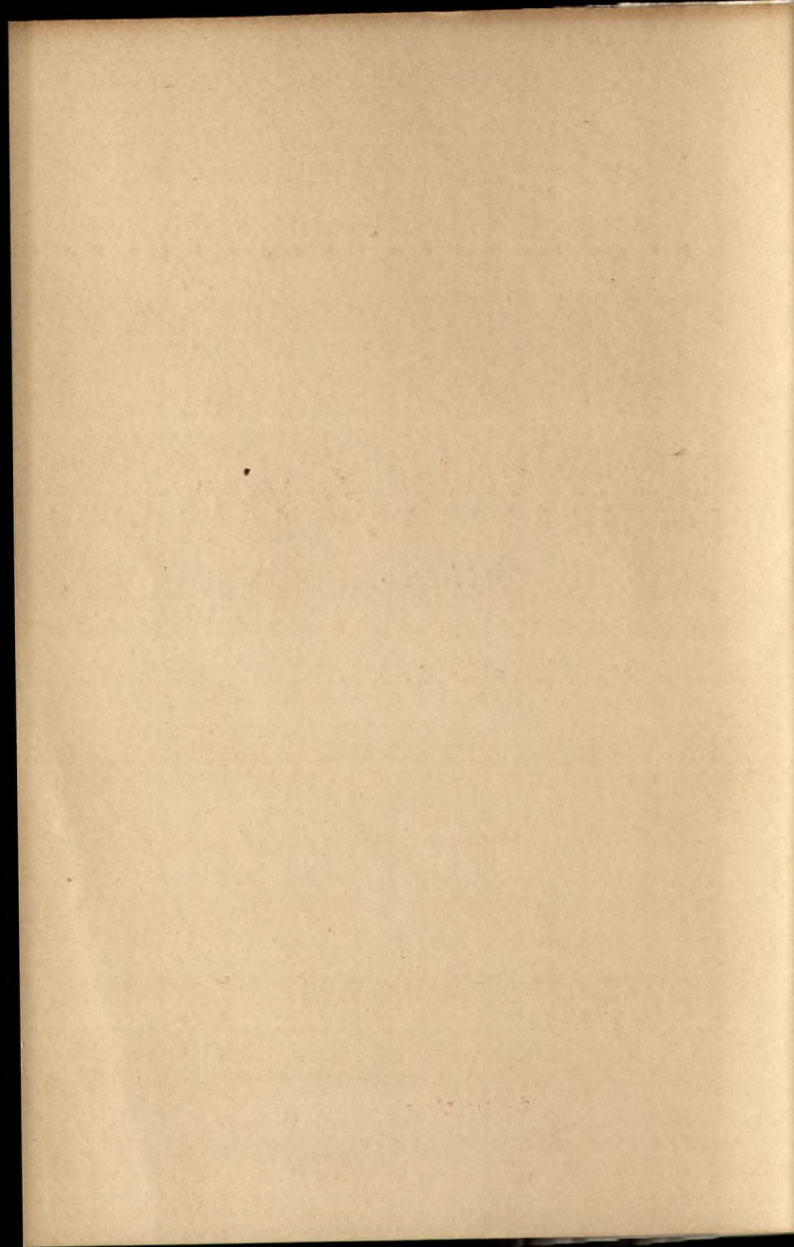
Dikter

af

Jonatan Reuter

Helsingfors

Söderström & C:o

10

SEGLANDE SKYAR

DIKTER

AF

JONATAN REUTER

HELSINGFORS

SÖDERSTRÖM & C:o FÖRLAGSAKTIEBOLAG

1896

SEGLANDE SKYAR

TURTEL

HELSINGFORS 1896

HELSINGFORS CENTRAL-TRYCKERI, FABIANSGATAN 6.

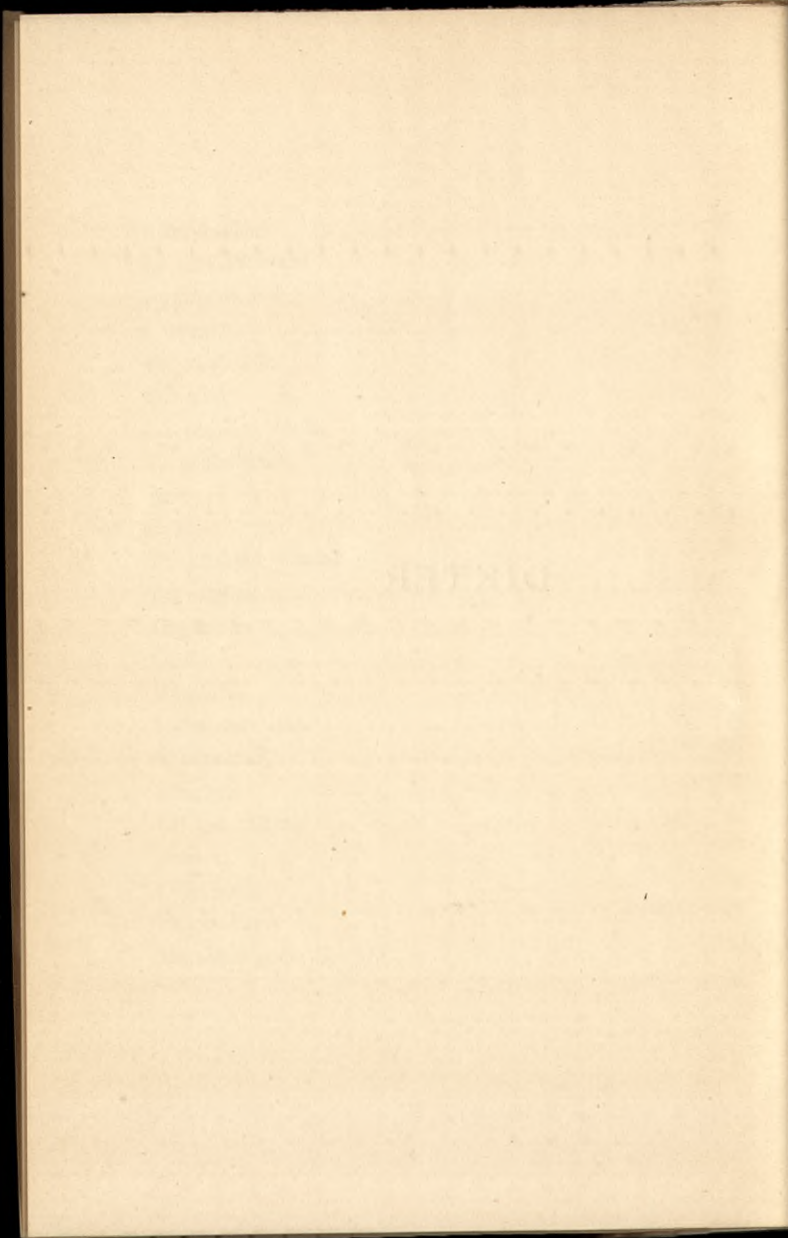
Innehåll.

Den odödliga rösten	7
Framtidslandet	9
Andens frihet	11
Hägringar	13
Rikedom	16
I månsken	18
Gamla minnen	21
I väntansfulla stunder	24
Ett farväl	26
Din egen skuld	29
Naturens ande ropar	31
Jag såg dig, vär	33
I eget bröst	35
På skumma vidder	37
Drick lifvets lust	40
Morgondrömmar	42
Lifvet kräfver	46

I ängsbacken	49
En midnattsstund	51
Jordlifvets lott	54
I morgonen	56
En känd sak	58
Till hafs	60
Då kan det hända.....	62
Ur målarlifvet.....	64
Natt.....	68
Gråsten.....	69
En föraktad varelse.....	71
En solglimt.....	72
Ungdomen	74
Ödet.....	76
Upptäkta.....	79
I stormens stund	81
Midsommar.....	83
Afriggning	86
Sol och stjärnor.....	88
Barnet.....	90
Drömmarna.....	92
Badortskurer	94
En sårad genie (1—4).....	99

DIKTER

Den odödliga rösten.

Jag trodde att stilla var vyssjadt till ro
mitt hjärta med alt dess ve;
åt framfarna dar i min nyvunna tro,
åt ungdomen kunde jag le;
jag trodde att slocknadt var drömmarnas ljus
och tankarna komna till hem och hus,
att den lockande längtans stämma,
som ljud djupt därinne,
var tystnad i lifvets brus.

Jag trodde de kyliga vintrarnas snö
sänkts ner i mitt sinne också,
att stormarnas händer ren hunnit att strö
dit in sina skyar, de grå.
Jag trodde hvar sträng och hvar sorlande våg
ren domnat, att vissen hvar blomma låg,
och att längtans lockande stämman,
som ljud djupt i hjärtat,
förstumrats vid tidens tåg.

Men nej! Så dånar den åter en gång,
det väldiga hafvets musik,
så klingar den ljufligt, en älskad sång,
så skimrar det vår öfver vik:
då ljuder den stämman, då måste det ske,
att tonerna väckas och drömmarna le,
och den ropar högt i mitt hjärta,
den lockande rösten,
otröstligt i längtans ve.

Framtidslandet.

Där stiger allena ur hafsdjupets dunkel
en klippö, kringbrusad af spelande vågor,
som stänka mot himlen, den härliga, klara,
ett regnbågeskimmer i solskenets lågor.
Den grönskande grunden, omgärdad af bärigen,
bär doftande blomster, som våren har gifvit;
bland ros och konvalje den blomtyngda hæggen
sin snöhvita vårdikt om kärleken skrifvit.
Sitt jublande kvitter små sångare kvittra,
och sångerna blandas med böljornas brusning.
Den lifslustbemängda och hafsfrikska luften
ger tillvarons stund en bedårande tjusning.

Här trifvas ej sorger, ej ängslande tankar,
och ej den hvardagliga, torgköpta flården,
ej tvång och ej afund och lismande tungor,
här bor ej den småsinta, grälsjuka världen.
Men högst ifrån klippspetsen öppna sig vyer,
af solen förgylda, ej stängda af gränser,
den ändlösa vidden i färgfägring glimmar,
i böljskummets regnbågeskimmer den glänser.
Och innerst i viken, i björkkransad famn,
där fins för den smäckraste julle en hamn . . .

*

Du land, som jag skådar i morgonsolbrand,
— hur tiden än vinkar med blomster i hand,
du blifver dock alltid ett framtidsland!

Andens frihet.

Det fins en frihet, som ej går att tvinga
med hvassa svärd och dundrande kanoner,
som öfvermakten icke mäktar bringa
till undergifvenhet som svaga troner.
En frihet fins, som hot och tvång ej ängsla,
som själfva bojan ej förmår att fångsla.

Det fins en frihet, som ej vika gifver
för jordisk trældom, ej för världens häfvor,
som lifvets arbetsmöda ej fördrifver,
och som ej böjer sig för frestargåfvor.
En frihet fins, som i förtryckets dagar,
förtrycket ej, förtryckarn blott beklagar.

Red plats för andens frihet! Hög och präktig
hon lyse lik en fyr, när mörkret skymmer.
Hon stige i hvar sinne, skön och mäktig,
och spride hopp i tunga års bekymmer.
Red plats för andens frihet! Hon allena
kan gifva frihet, höja, adla, rena!

Hägringar.

(Till en ung husmor.)

I ditt vackra trädgårdsland du vandrar
ensam under dagens stilla timmar,
gräfver, krattar, binder, vattnar, stöder,
och din milda blick af glädje glimmar,
då du ser en telning, som har slagit
ut mot himlen och mot solskensljuset,
och ett blad, som vänligt du fått räddadt
från att bli i nattens frost förfruset.

Dagen flyktar. Kvällen skuggor sänker,
och ditt värf är slutadt. Glädtigt dröjer
än din blick på blomstergårdens växter,
tills du långsamt den från grönskan höjer.

Tankfull ser du hän mot vida himlen
och mot hafvet, skärt i aftondager,
och kring bygderna, där mänskosträfvan
rastlöst än på skilda banor drager;
ser mot stadens hus, där ljusen tändas
ren att träget lysa studieborden,
och din tanke ser idéer födas,
ser och ser — utöfver hela jorden.

Men ditt öga mörknar, och dess mörker
ger en skuggning åt de milda dragen:
trångt det syns, ditt lif, i bredd med deras,
som åt större värf få egna dagen;
arm den syns, din värkningskrets, mot andras,
hvilka rymder fatta, ljusa, vida;
lönlös tyckes mödan dig, då mången
med ett ord kan nytta fjärran sprida.

Fåfångt dock du tänker. Har ej lifvet
just på detta fält sin skära ljusning?
Om din värld syns liten, kan dock stunden
bringa fröjd och tyst och stilla tjusning.
Är ej lifvet värdt att mångfaldt lefvas,
då, som du, till lott man fått att bringa
frö till grodd, och knopp till doftfyld blomma,
vid hvars skönhet fåglars sånger klinga?
Blir ej lifvet fylldt af solig lycka,
då man fått ett hörn af fosterlandet
till att rödja och att blomstersmycka,
— alt i visshet att man säkert kan det.

Svinne drömmars färgspel som en hägring;
hvarje trofast skärf ger lifvet fägring!

Rikedom.

Skall jag gräfvä mig ned i det jordiska grus,
skall jag söka den blanka metall,
skall jag bygga palatser och präktiga hus
och där vandra förnöjd och kall?

Skall jag fängsla min ande i träldomens band,
skall jag frysa i blommande vår,
skall jag viga åt jordlifvets tomhet min hand,
när dess fågring så vinkande står!

Nej, då lefver jag hållre förgäten och arm,
än jag blifver åt mammon en slaf;
med den jublande frihetens fröjd i min barm
vill jag hän öfver böljande haf!

I månsken.

Långt in i skogsmarken månen, den bleka,
sänder sitt glimmande sken,
målar på gräset fantastiska bilder
med skuggor bak vide och en.

Det är som ett sus, som en hviskning i snåren,
som sväfvande fotsteg på stig.

Hvad är det, hvad är det? De drömmande träna
besvara med dödstystnad dig.

Nattskärran spinner där inne bland löfven,
dimman står upp ur sin säng,
drar som ett tåg utaf skira gestalter
i lek genom skog, öfver äng.

Det är som ett sus, som en hviskning i snåren,
som sväfvande fotsteg ibland,
när synerna fulla af hemlighet växla
med skimmer från sagornas land.

Skog, o du vida, är nejden förtrollad,
är det en andarnas värld?

Tåget går fram uti mystiska ringar
sin luftiga, ljudlösa färd.

Det är som ett sus, som en hviskning i snåren,
som sväfvande fotsteg i dans —
och liksom i undran går månen där uppe
sin bana bland stjärnor i glans.

Ljuset, det hvita, nu börjar förtona
långsamt i silfvergrå färg.

Dimsynens skimmer då smälter tillsamman
med gråt öfver buskar och bärg.

Det är som ett sus, som ett prassel i snåren
af sväfvande fotsteg, som fly.

Och göken han väckes och galar förvånad —
ren rodnar det uppe i sky!

Gamla minnen.

När ungdomslusten domnar
i tungsint smärta,
och känslans vågor sjunka
i tröttadt hjärta,
när glädjens sol förbleknar
bak mörka skyar,

och lifvets blomster härjas
af bistra byar,
då intet mera lockar
af stundens äflan,
då intet mera bjuder
till lust och täflan —
då kan det stundom hända
att man förnimmer
som andefjät från fjärran
på golfvets timmer,
att mjuk en hand tycks läggas
på brännhet panna,
och tidens kulna stormar
de synas stanna —
då fläktar mild en vårvind
och skyn försvinner,
och himlens morgonrodnad
där bakom brinner,
då dallra liksom toner
och glömda låtar
igenom hjärtats kamrar
från skogens stråtar —

då öppnas åter vidder
af sol begjutna,
där lyckans ekon ljuda
från det förflutna.

I väntansfulla stunder.

Dagen skrider med sakta gång
i väntansfulla stunder.
Längtans tanke gör tiden lång
bland blom i gröna lunder.

Du, som varligt mitt hjärta tog,
när morgon grydde och våren log
i väntansfulla stunder,
hvarför dröjer du, vännen min,
är ej min drömmande saknad din
bland blom i gröna lunder?

Kom, o kom då, se våren gå
och tiden ilar och blir till år
i väntansfulla stunder!

Utan dig är mig lifvet armt,
men med dig blifver det ljusst och varmt
bland blom i gröna lunder.

— — — — —

Hör jag ljudet af fot på stig
i väntansfulla stunder?
Drömmer jag att man söker mig
bland blom i gröna lunder?

Ett farväl.

Min trötte vän, han talade en kväll,
när skymningen vemodigt drog sitt flor
fram öfver nejdens skog och fjärran fjäll
och månen steg helt långsamt, röd och stor :

— Som dagen dör, må ock mitt lif förgå;
ack finge så det ske, i stilla ro,
liksom när vågorna till hvila gå,
och i min egen undergifna tro.

Min stig jag sträfsamt gått och varit nöjd
med alt, som lifvet oförtjänt har gett;
gaf det mig sorg, så gaf det stundom fröjd,
och då fick fröjden göra sorgen lätt.

Om någon gjort mig ondt med hårda ord,
jag ej i minnets djup har gräft dem ned;
kanske han hade rätt — på denna jord
ha alla rätt och ingen rätt — men bed
du också dem, som delat ljuft och ledt
med mig på lifvets villosamma led,
att om jag sårat, de må glömma det.

Ty om jag sårat, har dock godt jag ment,
min kraft var ringa, men mitt uppsåt rent.

Jag ville skiljas från min nästa så,
att mellan oss ej bitterhet skall stå,
ej oväns tankar gå till grafvens rand,
när jag skall sänkas ned i Lethes land.

Farväl, farväl! —

Han genom parken gick.

I tankfull tystnad följde jag hans gång;

än var han skynd af träna för min blick,
än syntes hans gestalt så mörk och lång.

Och månen sken utöfver fjäll och skog.
Ett stjärnskott tände sig och fjärran dog.

Din egen skuld.

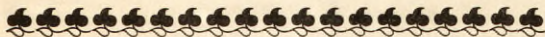
Om du fruktar att bryna din mjällhvita kind
i den skimrande vårsolens prakt;
om du tror, att den strålande dag gör dig blind,
och ej känner dess helande makt;

om du räds för den friska, den svalkande fläkt,
som kringsväfvar de luftiga bärg,
och ej ser huru himlen, af skyar betäkt,
högt där uppe får blånande färg;

om du vistas beständigt i grönskande dal
ibland smäktande blommors behag;
om du lyssn blott till kvitter i lundernas sal,
men ej bryr dig om örnvingeslag;

ja, då är det väl också din själfvalda lott,
om du sedan blir sjuklig och vek,
om du fruktan för djup och för höjder har fått,
och för åskans och stormarnas lek.

Naturens ande ropar.

Jag hör naturens ande ropa hvar jag går,
ur tränas sakta sus, ur ängens blomsterland;
jag hör naturens ande ropa hvar jag står,
i solens blida sken, på hafvets sköna strand;
jag hör naturens ande tala ljufva ord,
när månen skiner öfver stilla somnad jord,
och vid mitt öra hviskar hon i nattens dröm
om lifvets svåra gång och tidens strida ström.

Jag hör, naturens hulda genius, din röst,
jag ville sonligt trofast följa ock ditt bud
att lefva som din maning bjuder: söka tröst
i sorgens stund hos dig och i din stämmas ljud,
att finna lifvets fröjd uti din tempelsal,
när lifvet ställer för mig sina många val,
att lefva fritt, som blott naturens barn förstår,
och blifva god och from — din kärlek alt förmår.

Jag hör, naturens genius, din sköna sång,
och ville tjusad icke vika ifrån dig —
om jag blott finge lösta ifrån flärdens tvång
mig själf och dem, som lefva lifvet här med mig;
jag ville få dem bort till hafvets höga brus,
och hän till lundens underbara aftonsus,
att de likt barn ock lärde sig ditt modersnamn
och sjönke ödmjukt i din kärleksfulla famn.

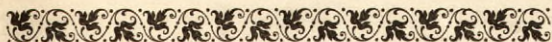
Jag såg dig, vår!

Jag såg dig, vår — du kom med ros på kinden,
du kom en morgonväkt med västanvinden,
du kom med hvin af tusen fågelvingar,
du kom lik den, som livvets fullhet bringar.
Eja du vår, eja du vår,
du läkte smärtans öppna sår,
eja du vår, som kom med ros på kinden!

Jag såg dig, vår — du stod invid min sida,
du var min genie, skön med blickar blida,
din mjuka hand strök mildt min trötta panna,
där lifvets vandring ren fått veck att stanna.
Eja du vår, eja du vår,
som kom med blom i gyllne hår,
eja du vår, du stod invid min sida!

Jag såg dig, vår — min skönhetslängtans aning,
du var den bild, som hjärtats dröm gett daning,
du var den ton, som öfverjordisk klingat
ibland, när jordens vägar stoft blott bringat.
Eja du vår, eja du vår,
som kom och gick lik daggens tår,
du var dock här, min skönhetslängtans aning!

I eget bröst.

Hvad klagar du att lifvet är dig tungt
och fullt af möda och på fröjder armt?
Hvad klagar du — ditt sinne är ju ungt,
och ännu klappar hjärtat hos dig varmt.

Du sökte fröjd i flärdens veka fest;
när den var all, då var ock glädjen slut,
ty flärdens fröjd, den är en sviksam gäst,
som lönligt dragit ur ditt hjärta ut.

Den glädjen, som skall göra lifvets vår,
ej utifrån dess dager sökas får,
den skall du finna i ditt eget bröst
och låta tala där med egen röst,
och genomtränga helt ditt väsens vrår —
då synes mödan ej dig längre svår.

Ur flärdens armar lyft ditt sinne opp,
låt ej minuten lönlöst gå förbi,
men låt till värksamhet den brukad bli,
så känner du hur hågen fylls af hopp.
Se lifvet an med blick, af hoppet fyld,
så morgondagen ler däraf förgyld,
och du kan vakna upp ur sömnens ro
med viljan stärkt i soluppgångens stund,
med kraft och mod, med lust och framtidstro,
och arbetsglädje djupt i hjärtegrund.
Tänk då med jubel: nu har lifvets lag
igen mig gett en härlig arbetsdag!

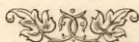

På skumma vidder.

När på lifvets stigar töcken råder
och den matta blicken hjälplöst stirrar
in bland skyar, som hvarandra jaga,
och på spårlös bana sig förirrar;
när på tankens farled inga fyrar
finnas att en huldrik ljusblick gifva,
och när stjärnan höljer sig i dunster,
som i sorgmarsch öfver hafvet drifva;

när den vilsna själen fåfängt söker
en sekund af ro i orons timma;
när den klarhetstörstande en hållpunkt
i en sviksam värld ej kan förnimma;
när ur tusenårig urkunds visdom
icke skymtar fram en morgonstrimma
och all vetskap har på ångestfulla
frågor blott att svara: dimma, dimma;
då är stundom, som en ton ur rymden
bures fram på själfva töcknets vingår,
ekot likt, som uti aftonlugnet
mellan mörka, höga skogar klingar;
då, när inga vägar mera öppnas,
mänskligt sedt, för trötta andens spaning,
se, då lända från ett okänt fjärran
milda bud att ge om hopp en aning;
då, när lifvets alla trånga stigar
sig förlora, alla medel svika,
och när forskarblicken intet skönjer,
och när mänskokraften tycks ge vika,
då från obekanta fjärran kuster
dallrande en klang till hjärtat sväfvar,

att ge tröst i tröstlöshetens stunder,
att ge kraft igen, när kraften bäfvar,
länka färden öfver hafvets dyning
med en dröm om ljusets skära gryning.

Drick lifvets lust!

Drick lifvets lust
i fulla drag och njut,
ty lifvet varar blott
en kort minut,
drick lifvets lust!

Drick lifvets lust!
Se, i naturens sal
dig vårens nektar bjuds
i guldpokal,
drick lifvets lust!

Drick livvets lust
i sång och doft och ljus,
i vårens fläkt,
i stormens brus,
drick livvets lust!

Drick livvets lust
i livvets unga vår,
så lusten dröjer än
fast våren går —
drick livvets lust!

Morgondrömmar.

I slummerns hvila sänkt
på hvita örngåttsvaret
en kind i rodnad — ram af mörkbrunt hår.
En ljuflig stund har sömnens genius skänkt:
det unga hjärtat drömmer om på nytt
sin dröm, som varm i vårens tid har grytt,
en dröm, som kom med första bofinkparet,
och slog i blom kanhända just i går.

I går — i går — det minnet dröjer än,
visionen ger det rikt och friskt igen
och hinner snabbt igenom svunna timmar.
Hon ser det väl, en grå och dimtung sky,
en stig — där gå de — han ger henne armen,
då grumligt vatten mellan tufvor glimmar,
och vägen hotas utaf ängens fly.
Hon sveper kappan tätare kring barmen —
Alt synes, hvar detalj af promenaden
igenom lunden, som ännu står kal,
och hur de gå alt längre bort från staden,
fast det är sent och luften kännes sval.

Och när i drömmars land de vandra vida
bland björkar under himmel molnbetäkt,
då faller mildt ett regn — och hennes dräkt
blir våt därvid — det får man lof att lida,
ty skuren vårens blad och blommor väkt.

De svälla, alla knoppar, och slå ut,
där skimrar skir, där det var grått förut,
en ljusgrön, fager slöja öfver lunden,
och hvita sippor slå i blom på stunden —
alt sker uti en kort, en ljuf minut.

Och nu går solen fram och molnen fara,
och fågeln sjunger ljusets lof och pris,
i sagoprakt står ängens blomsterskara,
och jorden synes som ett paradis.
Där borta glittrar bländande en sjö,
dit leder vägen — till en lyckans ö.

Hon drömmer än — på hvita örngåttsvaret
en kind i rodnad — ram af mörkbrunt hår,
som morgonsolens arlastråle går
att glittra i, nyss öfver taken hunnen . . .

Men tyst, hon rör sig, öppnar ögonparet,
ett löje dröjer jubelfylldt kring munnen,
och utför kinden far en glädjetår.

Ja, tyst, hon vaknar — emot dag, som bräcker,
sin blick hon strålande med längtan slår,
och hänryckt än af lycka famnen sträcker
mot ljuset och mot lifvets unga vår!

Lifvet kräfver.

Där stod en man invid sitt köksväxtland
och kämpade i tysthet tunga strider.
Jordmånen rikligt var bemängd med sand,
och hushållskassan led af dyra tider.

Med ledsnad såg han endast magra skott
slå ut de första ljusa hjärtebladen.
Det var den lön han för sin möda fått —
små usla plantor, den där arma raden.

Hans mulna blick sig vände mot en hägg,
som stod vid trädgårdslandets gräns mot sunnan
och stängde ut allt solljus lik en vägg,
— den häggen måste snarast huggas undan.

Men när han stod och såg sin fagra vän
af blomstersnö betäkt, då smalt hans sinne,
då log hans öga varmt och godt igen,
och i hans hjärta uppsteg månget minne.

I blomstrens doft han hvilat mången gång
och utaf livvets tysta fröjder njutit,
hans skönhetsträngtan här vid fåglars sång
i vårens tid sig fram till uttryck brutit.

Och skulle nu det fällas, sångens hem,
som offer för de materiela krafven,
och skulle tanken egnas helt åt dem,
då blefve dagen tung och svår för — slafven.

Än dröjde han invid sitt trädgårdsland
och stred en strid i djupet af sitt hjärta . . .
Så tog han yxen tigande i hand,
fast med ett drag af bitterhet och smärta.

Och hvarje hugg, som han åt träet gaf,
det blef ock själens fina strängar gifvet,
med hæggen högg han livvets tjusning af,
— men nu låg köksväxtlandet solomgifvet.

I ängsbacken.

Hon satt i kullens vackra brant
och knöt en krans i hoppets färg,
och fågelsången klang bekant
från luft och fält och lund och bärg.

Där satt hon, klädd i skärt och hvitt,
— en bjärt kontrast mot ljusgrön grund —
och håret låg för vinden spridt,
och ögat log i vårlig stund.

Han kom och såg hur solen göt
igenom lunden gyllne sken,
hur skimret omkring henne flöt
med glans åt mark och trån och sten . . .

Så stod han där i backens brant —
alt log i hoppets ljusa färg ;
mot honom klang en röst bekant
med jubel öfver lund och bärg.

En midnattsstund.

Får jag ej frid i min gömda stuga,
dit trött jag flyktat från mänskors vimmel,
får jag ej frid för de tunga tankar
och fantasier, som mörkret bringar?

Nu börjar åter en natt att skymma,
och skyar stiga vid himlaranden
mot brandgul botten som svarta flikar
af det som varit och sönderrifvits.
De stiga åter som mörka andar
ur outsläckliga sorgers hemvist,
ur olycksödenas hemska boning,
och draga fridlöst sitt tåg kring jorden.

Ren höras suckar i kvällen fara
utöfver marken och hafvets slätter,
ren höras gråtande kvinnors röster,
och hån och eder af mannastämmor,
och tjut och jämmer ur tusen strupar.

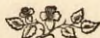
Nu flyga själarne ut kring världen,
det svartnar, hviner, det gnyr och skrattar,
och träna krökas och hafvet fräser;
förfärligt rasar ett ljud i rymden,
ett gräsligt kaos af brustna toner;
nu brusar vansinnets vilda sorgmarsch
i stormens skepnad kring land och vatten . . .
Nu flyga andarna ut kring världen,
förståndsförlamade arma andar,
af rus förmörkade, lastförskrifna,
af kärlek svikna och öfvergifna,
af Gud förlåtna, af Gud och mänskor,
på lifvets farled förlista andar,
i höstens midnatt i tröstlös sorg . . .

Jag ser dem famna de skarpa bärigen,
jag hör dem skria i jordens hålor,
jag hör dem dunka mot väggens timmer,
på fönstren faller en iskall gråt . . .

Håll upp, håll upp!

Jag ser ögon tindra
ur natten mot mig vid blyxtars sken,
jag hör en mullrande tordönsstämma —
den store hämnaren kommer ren . . .

Får jag ej frid i min gömda stuga,
för midnattssynernas svarta spöken,
får jag ej frid?

Jordlivets lott.

Människa, pröfvande jordlivets lott,
underligt dock är det öde du fått:
se i ditt innersta väsen — där stå
drömmar — och drömmar beständigt där gå;
lyss till ditt hjärta, det kvider ibland,
längtar och längtar till framtidens land;
framtiden kommer — det längtar igen,
hoppas på stundande ljusningar än,

väntar på något, men vet icke hvad,
söker att stafva på oskrifvet blad,
söker och söker och längtar och trår,
drömmer och anar — men intet förstår.

I morgonen.

Jag sitter vid fönstret när morgonen gryr
i rodnad bak klippornas topp,
jag ser huru solen ur dimmorna styr
sin bana på himmelen opp.

Jag ser hur hon gifmildt vid strålande gång
strör glädje hvarthälst hon än ser. —
Hör, fåglarna stämma i lunden sin sång,
och människans anlete ler!

Du sol, som går segrande framåt din stig,
lys ock i mitt bo från din höjd,
sänd in från ditt ljushaf en bölja till mig
med innerlig värme och fröjd!

Lys in i mitt lif från det luftiga blå
en stund, om än flyktig och snar,
och gif mig ett minne att lefva uppå,
en gång när bak töcknen du drar!

En känd sak.

Det hjälper mänskan ej, om hon förvärfvt
sig gods och guld och höga titlars glans,
det hjälper ej, om hon har ärft en gång
ett adligt namn, en furstlig kronas prakt,
det hjälper mänskan ej, om hon har nått
kulturens höjd, om hon har vunnit alt,
men icke funnit kärleken ändå.

Har hon ej kärlek, att hon älska kan
sin nästa och bli älskad varmt igen,
är hon ett flarn på tidens höga våg,
som ej har hem och huld på jordens stig;
hon blir en malm, en klingande cymbal,
och hon försvinner spårlös lik en vind.
Det hjälper ej, om mänskan vunnit alt,
då detta alt ej lärt som a och o,
att kärleken är livvets innebörd,
att kärleken är livvets lust och ro,
att kärleken, som djup och höjder mätt,
kan göra mänsklighetens börda lätt.

Till hafs!

Nu blåser hafvets friska vind
ifrån sydväst
och smeker ljufligt sjömanskind —
af alla vindar bäst!
Till hafs, till hafs, till storms, du djärfva jakt,
till hafs, till storms, hvar man på vakt,
till hafs!

På ändlös led är lifvet fritt —
ej trifves tvång,
när hafvet sjunger, grönt och hvitt,
sin höga frihetssång.
Till hafs, till hafs, till storms, du djärfva jakt,
till hafs, till storms, hvar man på vakt,
till hafs!

Sväll härligt, sköna segel, sväll
i vindens dust,
flyg fram med fröjd mot vågens fjäll
i stundens högsta lust!
Till hafs, till hafs, till storms, du djärfva jakt,
till hafs, till storms, hvar man på vakt,
till hafs!

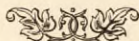

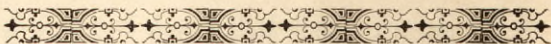

Då kan det hända —

Och är en själ lik en mulen dag,
då himlen täckes af regngra sky,
och är ett sinne i hvardagslag
så tungt och färglöst som gammalt bly,
och börjar sedan en ljusning gry,
att båda en morgonrodnad ny,
och klingar det rätta värmande ord,

då kan det hända, att plötsligt
till silfver smälter det mörka bly,
och töcknen bli ändlösa ekon
af glädjens fattiga stunder på jord.

Ur målarlifvet.

Det stimmel och sorlar i restaurationen,
man röker och pratar och skrattar.
När kvällen är kommen får arbetet fara,
och väntande sejdeln man fattar.
Där sitta de, välfödda små fabrikanter,
och dricka sitt öl uti strömmar,
här åter affärsmän, studenter, husarer,
som skötte helt nyss sina tömmar.
I hörnet där borta en klunga konstnärer
har slagit som vanligt sig neder.
Det brokiga vimlet, måleriskt och lifligt,
i alt dess gemyt kan man se där.

Vid bordet helt nära en sejdell sig höjer,
ett »prosit artister» ledsagar
det vinkande glaset; så nalkas han, mannen,
som sett sina hoppfulla dagar,
som skulle bli konstnär, men ej ägde krafter
att kämpa och strida i längden,
som måste ge tapt, blef ett oförstådt snille,
och sen sjönk tillbaka i mängden.

— Nej, gossar artister, nej, slån det ur hågen,
att svärma som fjärlar kring ljuset;
det ger ju blott ära, men ger icke pengar,
ej ens till det dagliga ruset.

Jag var ock en yngling, som drömde och drömde,
jag brände mig ock på den flamman,
jag fick ju ett rykte — man lever ej däraf —
så gaf jag det fanden altsamman.

Nu är jag just intet, men står mig dock skäligt:
ett krus — om jag vill, kan jag få det.

Gen tusan i konsten och slån er på annat,
ja, följ den välmenta rådet! —

Ett »prosit». Så går han. Där sitta de unge
och fälla ett skämt efter annat,
de söka att visa sig glada som eljes,
en smula förstämning dock stannat.
Det är som man päjlade djupt i sitt inre,
och granskade tyst sin förmåga.
Så finner man ventilationen för dålig —
och hemåt besluter man tåga.

Men ute står månen
på himlen ljus
och skiner på träna,
på torn och hus,
det glänser i kyrkofasaden ;
så underbar
käns luften, så frisk och så lätt och klar,
och liksom försilfrad är staden.
Snart ljuder i natten
en diskussion
om form och färger,
valör och ton,
långa den skimrande promenaden.

Den gamle med sejdeln?

— äh, alt är glömdt,

hans välmenta råd är till döden dömdt
och ej värdt att ens diskuteras.

Omkring dem ligger ju skön och ren
och härlig världen i månens sken,

— och den är deras, ja deras!

Natt.

Skumt hvilar hafvet — dess dyningar gunga,
djupa och mumlande toner de sjunga ;
natthimlens stjärnor i gåtfullhet blänka,
"mänskornas hjärnor i grubbel sig sänka ;"
tung genom mörkret går drömmande färden,
hvarifrån — hvart — i den ändlösa världen ?

Gråsten.

En sockelsten till ett stort palats
jag är, liksom tusen andra,
dock är jag nöjd med min ringa plats,
och vill ej mitt öde klandra.

Jag står väl icke på ärans höjd,
men jordens yta helt nära;
jag gör mitt arbete tyst med fröjd,
min tjänst att bära och bära.

Man bygt här ofvan ett skimrande hus,
och bygger ännu hvar timma;
det reser stolt sig i lifvets brus
med gyllene torn som glimma.

Det stiger högre för hvarje dag,
det bygs af kunskapens händer;
där odlas konsten, där skipas lag,
där snillet sin fackla tänder.

Jag ger min kraft och mitt lilla pund
att stödja det skimrande huset;
förutan underlag, utan grund,
det fölle tillhopa i gruset.

En föraktad varelse.

Det lyser eld emot himlens sky,
det sprakar i glödande bränder,
det dånar i luften af larm och gny,
till bön sträckas tusende händer.
I ångest människorna sträfva, streta,
för livvets bärgning i svett arbeta,
för gods och mull och för guld de bråka,
men högt öfver rök och flammor
där flyger lugnt — en föraktad kråka!

En solglimt.

Den gamle farfar har mycket mist,
som livvets fröjd honom gifvit;
blott liten sonson är kvar, och visst
har alt den gamle han blifvit.
Den lille sitter på farfars arm,
med hvita skägget han leker ;
han trycks med ömhet mot åldrig barm,
och farfar tåras och smeker.

En liten siska har farfar kvar
att kvittra glädje och gamman,
en liten blomma för höstens dar,
när blomstren dö allesamman,
en liten solglimt i vintertid,
när sommarvägorna frysa,
en liten solglimt till fröjd och frid,
att sprida värme och lysa.

Ungdomen.

Den ungdom, som går tyst och kall
och ej kan eldas upp en gång,
så blodets våg står högt i svall,
när det är vår och lust och sång,
den ungdomen är dömd att dö,
att brytas ner af storm som rö.

Den ungdom, till hvars hjärta går
ett ord, som sägs i rättan tid,
som flammor, hoppas, fröjdas, slår
hvert tvifvel bort, går varm i strid,
den ungdomen blir landets vakt
mot köld och död och öfvermakt!

Ödet.

Hur mången kraft får icke ligga bunden
i hårda band, som böljorna i sunden
af isen tvingas vintertid i dvala;
hur mången vilja, mäktig till att bygga
i vildmark vägar, får sitt mål ej rygga
och sjunka ner, som hvita flingor dala;
hur mycken energi får ej förödas,
dömd att i fångsel vissna och att dödas;

hur mången tanke, som på djärfva vingar
mot höjden kunde nå i vida ringar,
när våren ler och böljesången klingar,
dras icke ned i torra ökensanden ;
hur mången ton, som väcks i mänskobruset,
och ville stiga upp mot morgonljuset
får icke ohörd dö i höstnattssuset,
när frost och köld gå skoningslöst kring landen.

Hvar fins den hand, som kan dig styra, öde,
som så kan länka dina gåfvors flöde,
att alla band och alla fjättrar brista,
att alla krafter sina bojor mista,
att ingen ande binds vid jordegruset,
då den vill stiga fri mot solskensljuset,
att ej de toner dö, som lifvet bringar,
men växa ut och bli en hymn, som klingar!

Upptäkta.

Det var den redan försvunna kvällen
af sommarns vackraste solskensdag,
det var ett tjäll bland de många tjällen,
med hemvarm trefnad och ljuft behag.
Där stod vid väggen kastanjeträdet
och spred sin skugga på spetsgardin,
där stodo rosor på fönsterbrädet
med blom i glödande djup karmin.

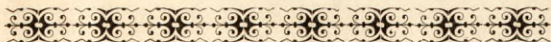
Där innanföre längs papptapeten
en saftig murgrön sin ranka drog.
Det var helt enkelt, gästvänligheten
ändå ur ringaste småsak log.
Vid pianinot satt hon och fylde
den lilla salen med Strausservals,
och aftonsolen med glans förgylde
det rika håret längs kind och hals.

Och han, den unge och raske svennen,
som bröt sig bana i närmsta stad,
han var den korade hjärtevännen,
— det stod på doftande pappersblad.
Med ångarn, oväntad, just han lände,
och in han trädde på tå helt tyst —
O ve, ett buller! Hon snabt sig vände,
i nästa stund har han henne kyst . . .

En tanke valsen ej mera skänktes,
ej plötsligt tystnande instrument;
i hastigheten ej heller tänktes
på förmaksdörren, som stod på glänt.
De voro unga, de voro yra,
för högt de jublande taltes vid,
det är ej lätt att sin tunga styra,
när man är lycklig i sommartid.

Och hvad var följden? Jo, där stod mamma
och såg på dem med sin segermin,
och rosen skänkte åt dem med samma
sin färg af glödande djup karmin.
Nu var det mera ej värdt att neka,
hvad mor ren anat, var uppenbart:
nu kunde öppet hvarann de smeka,
och eklatera med samma fart.

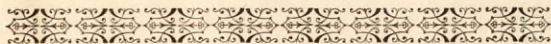
I stormens stund.

När stormen vred öfver hafvet går
och hviner i tåg och mast,
när bränningen högt emot himlen slår
och skyarna svartna i hast,

då styr öfver vidden en skumhöljd stam,
lugnt väjande vågens hot;
då drager den starke i trygghet fram
med säkra segel och skot.

Men den, som ej hädats för stormens dust,
ej stärkts för sin pröfnings stund,
han vräkes i land på en stenig kust,
han går med sin farkost i grund.

Midsommar.

Nu jollrar hvar bäck ibland blommor,
nu sjunger hvar fågel så säll,
och barnen, de leka så muntert
och mena det aldrig blir kväll.
Nu står hvarje hydda bekransad
med doftande midsommargrönt,
och himlen, naturen och lifvet —
ja alt synes ljufligt och skönt.

Och utöfver vikar och vatten
är gamman och glädje och sång;
på höjderna glimmande eldar,
omkring dem är dansen i gång.
Och höge och låge ha sökt sig
ur städernas trångbygda hus,
att njuta af skogarnas vällukt
och kvällens förtrollande ljus.

I all denna fröjd vill sig många
ett drömmande vemod ändå,
som tränger sig djupt in i hjärtat,
som knapt man kan riktigt förstå:
när allting står höljdt uti fågring,
när knoppen i blomster har gått,
då kommer en känsla och hviskar
om sommarns förgängliga lott.

Naturen, som står i sin blomning,
skall småningom mista sin skrud,
förkortas skall dagen, och kvällen
förlängas — om hösten ett bud.

Det soliga lifvet skall långsamt
bli fattigt, förtvina och dö ;
hvad vårliga tider ha alstrat,
skall gömmas i drifvornas snö.

Så stiger en dröjande suckan
ur människobröstat ibland,
fast glädje och lust äro gäster
i skog och på sjö och på land,
fast bäckarna jollra bland blommor,
fast taltrasten sjunger så säll,
fast barnen så jublande leka
och mena det aldrig blir kväll.

Afrigging.

Det var den mulnande höstens dag;
ren skogarna bjärta skeno.
Och nu slog kölden sitt första slag,
och nordanvindarna hveno.
Så tung och dyster och sorgesam
gick vågen hän öfver hafvet;
det glada sorlet mot köl och stam
i sommarns tid var begrafvet.

Så still stod jakten. Dess hvita skrud
var bärgad till frostens tider;
dess vinge lydde ej stormens bud
att flyga mot nya strider.
Där låg hon afklädd på strandens brädd,
i trygghet stilla på slipen;
nu var den ystra i fångsel ledd,
nu var af hösten hon gripen.

Där stod hon. Det var ohjälpligt slut
med friluftslifvet på fjärden;
nu var hon fjättrad och kom ej ut
med lust i den vida världen.
Nu låg hon bunden, till jorden trykt,
ett offer för hårda lagar:
nu var hon stäkt i sin ungdoms flykt
och väntade vinterns dagar.

Sol och stjärnor.

När himmelens strålande soldrottning skrider
med glimmande gloria i sommarens tider,
då skönjer den ljusdruckna människoanden
ej stjärnorna där i de himmelska landen,
som tindra fördunklade dock i det blå —
nej, ingen en tanke ens har för de små.

Men faller den mörknande höstnatten på
med skrämmande, regntunga skyar,
då söker den spanande blicken ändå
en endaste stjärna att hvila uppå —
i höstnattens hvinande byar.

Barnet.

Det sitter i vagnen och jollrar och ler,
små knubbiga händer det sträcker
mot blommorna, som det på vägkanten ser,
mot grönskan, som vårsolen väcker.

Det sitter bland kuddar och jollrar och ler
och lyssnar till vindarnas susning
och jublar, när fladdrande fåglar det ser,
och hör deras sång med förtjusning.

Det blickar med tindrande ögon omkring,
hur stigande lifsböljor välla,
det jollrar och ler, men förstår ingenting,
och mänskorna äro så snälla.

I oskuld och glädje det jollrar och ler,
små knubbiga händer det sträcker
mot världen och lifvet, som kring sig det ser,
som blommor och solljus blott räcker.

Drömmarna.

Släktena födas och släktena gå,
släktena glida som strömmar,
dö och försvinna och slockna — ändå
dö ej de lockande drömmar :
lefva i sol och i sorg och i storm,
domna och läggas på båren,
uppstå ånyo i skimrande form,
följa hvarandra i spåren ;

hur de än komma och hur de än gå,
glida som speglade strömmar,
hur de försvinna och slockna — ändå
lefva de eviga drömmar.

Badortskurer.

I badhusrestauranten är det slut
med middagen, och gästerna sig sprida
på planen utanför, där under träen
små bord och stolar alltid stå och bida.

Här rör sig styf en prålig militär
och där i hvitt en världsvan adlig fröken;
i tallens skugga en allvarlig präst
och hustrun strax bredvid i tobaksröken.

Kring bordets rund en skock af damer syns,
uppvaktade af storstadseleganter;
på soffan framför planens blomstergrupp
ett par i ifrigt samspråk stadda tanter.

Det ena kotteriet håller rast,
det andra dricker och det tredje skrattar.
Hvart ögat vänds, det ser blott ljus och färg
och blickars spel inunder sommarhattar.

Ej synes mången kroppsligt sjuk — likväl
går läkarn af och an emellan borden
och har ett ord altjämt för en och hvar.
Hans unga fru, som allas vän är vorden,
hon ställer om, att trefnaden ej flyr,
hon stiftar fred, när pratet stiftat strider;
en glädjens trollfé är hon, god och yr,
hvars trollstaf solsken sprider alla tider.

Där är hon åter, doktors unga fru,
med vindens lätthet gladt hon kring ses vandra.
Nu muntrar hon upp tanterna, och nu
hon vänder lika vänligt sig till andra.

Förtalets ord hon mer än mången hört,
och hvar intrig, den skall hon slutligt reda.
Förvecklingar, dem småsinthet gett fart,
dem skall hon sist till lycklig lösning leda.

Ja väl, de ha nog arbete, de två!
Ej kan man läkarn dock så tungt beklaga,
ty mänskokroppen friskare kan bli,
när den är frisk förut, med halfbadsaga.

Men hon, hans unga fru, har tagit sig
ett kall, som kräfver tålmod och hjärta :
att vårda kränka sinnen är ej godt,
men bringar mången stund af bortgömd smärta.

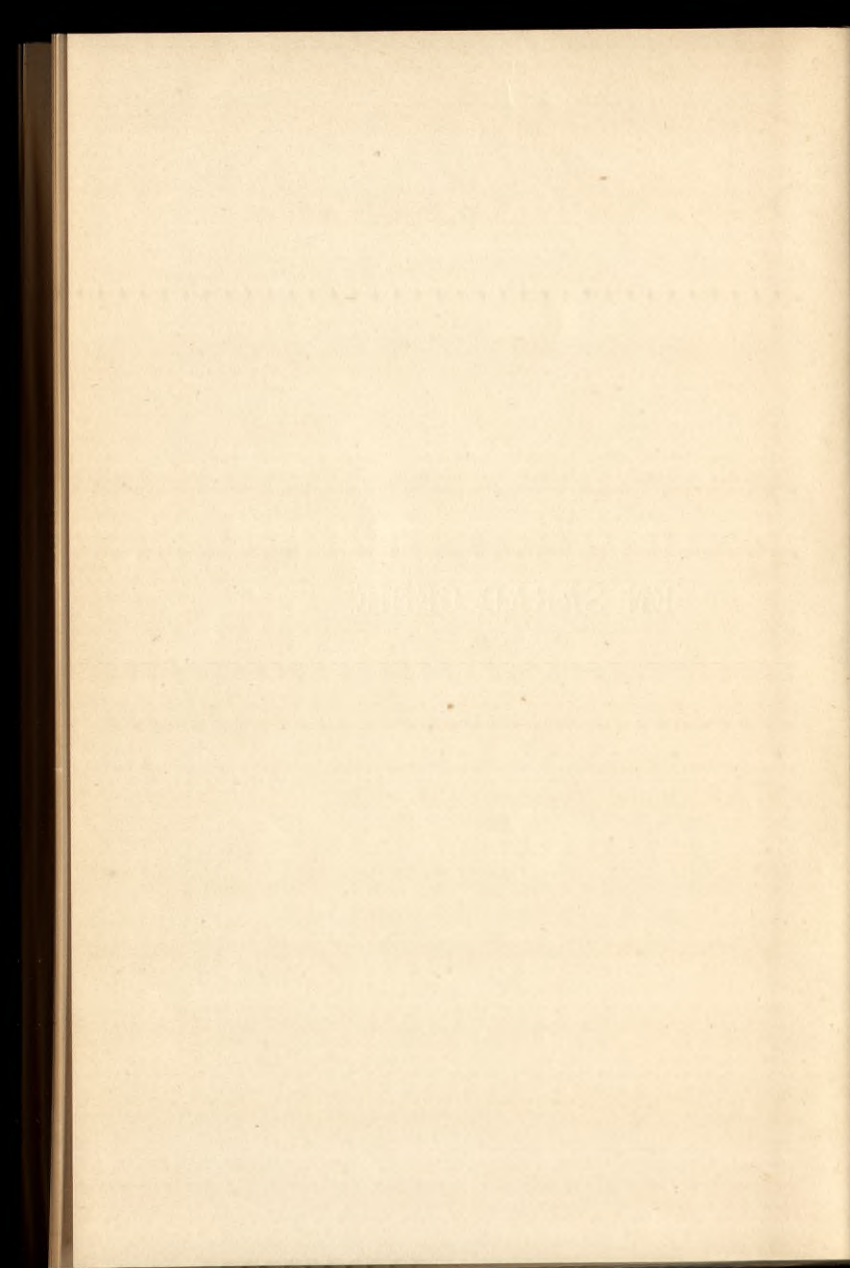
Nu stannar hon allena. Hennes blick
utöfver dessa mänskor långsamt glider:
hon känner dem och deras tankars värld
och deras många små och stora strider.
I hennes öga doldt ett vemod står,
af medlidsamhet syns ett hastigt skimmer,
där hon från höger frisk naturens röst,
från vänster mänskoäflans sorl förnimmer.
Hon skådar bort mot skogens mörka ram,
som sänder milda, doftbemängda fläktar,
och emot hafvet, som i vindens pust
har blandat in sin läkdomsfyllda nektar.
Hon känner djupt den underbara frid
och harmoni, som hvilar öfver näjden;
hur lumpen däremot, hur trång och arm
är ej den stundeliga mänskofäjden?
Så fångar in hon blicken och går tyst
sitt själfåtagna kall igen att sköta:
att bringa ro, att vända ondt i godt
och hvarje ledsen min med glädje möta. —

Obotlig är den själ, som här ej får
sin hälsa åter, som ej intryck tager
af haf och skog, af stormens höga brus,
som öfver vreda böljor mäktigt drager.
Obotlig är den själ, uti hvars djup
en fläkt af harmoni ej ljuflygt tränger
och i hvars lif naturens eget lif
sin friskhet och sin storhet icke mänger.
Obotlig är den mänska, som ej ens
af kvinlig upphöjdhet och godhet röres,
hvars sinne ifrån sjuka tankars stig
och småsinthetens gränd däraf ej föres.

Obotlig är hon, och förgäfves skall
den korta, vackra sommaren förslösas.
För hennes sjukdom här fins ingen kur,
och hon hjälps aldrig med att vattenösas.

EN SÅRAD GENIE.

En sårad genie.

1.

Det brusande jordlivets väldiga kör
beständigt är ute på färden ;
med svajande fanor den ståtligt kör
hän genom den vida världen.

Den mäktiga sången kring rymden far,
och tusende pukor glimma.
På frustande hästar tåget drar
mot framtidens dunkla dimma.

De tama lakejer vid sakta skridt
med vin pokalerna brädda
åt kvinnor i silke, med guld besmid, t,
åt männer i purpur klädda.

Och midt i det glänsande öfverflöd]
där vandra ock barn så bleka.
Där finnes smärta, där finnes nöd
och strider och böner veka.

Där ljuder skramlet af tungrodd tross
med mörka och magra männer;
där glimma ögon som fjärran bloss,
där springa arbetarsvenner.

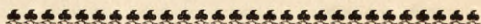
Där sjunker den ene från hästen ner
förlamad af färdens möda ;
en annan, döende, ber och ber,
han vill ej gå till de döda.

Och tåget drar fram vid hornens skall;
när dammet har sänkt sig åter,
då sitter ett barn på vägens vall
med knäpta händer och gråter.

Dess blick är matt och dess fot har blödt,
dess dräkt blef i trängseln rifven,
den ljufva flickan, hon är så trött,
i larmet förtrampad blifven.

Och ingen fins, som den späda hör,
och ingen att bloden hämma —
I lifvets brusande, stora kör
sjöng hon mänskokärlekens stämma.

2.

När lifvets brusande, väldiga kör
kört hän med svajande fana
och mänskokärlekens genie satt
och gret förglömd vid dess bana,
när späda foten ren halft förblödt
och kinderna blifvit bleka,
då fans ett hjärta, som rördes dock
af barnets klagan, den veka,
då steg ur skogarnas djupa famn
en fattig och ensam kvinna,

som livvets brusande, väldiga kör
ej kunnat för färden vinna.
Hon slöt den späda intill sitt bröst,
hon skulle den sjuka skydda,
hon ville läka och gifva tröst
och bar henne till sin hydda.
Där redde hon ömt en rosenbädd,
som skulle den sjuka gömma,
och sjöng med en visa vid bäddens brädd
den lilla att somna och drömma :

— Vyss, vyss, du bleka barn,
slumra, slumra stilla,
vyss, vyss, i skogens sal
gör dig ingen illa.
Vyss, vyss, i blomsterdoft
hvila hvita vingen,
att du igen öfver dam och stoft
må flyga kring jorderingen.
Slumra, slumra, vyss, vyss,
skogen i väntan lyss.

Vyss, vyss, i blomsterdoft
hvila hvita vingen,
att du igen öfver dam och stoft
må flyga kring jorderingen,
att din silfverstämman må
alt lif på nytt förljufva
och till hvarje hjärta nå,
du hemlösa stackars dufva.
Slumra, slumra, vyss, vyss,
skogen i väntan lyss. —

Det brusande livvets förföriska kör
drar hän öfver bygder och slätter,
det klingar och dånar, där framåt den kör
i rastlösa dagar och nätter,
och sången den ljuder all världen omkring,
och hornlåt på vidderna brakar,
den ljuder på slagfält vid fanornas sving
och där ånghästen kojorna skakar.
Ur gyllne pokaler det glödande vin
man njuter i strömmar som flöda,

att ljufvaste stämman i sångmelodin
nu saknas, kan glädjen ej döda.
Men borta i trossen, dit genien kom
så ofta med kärlekens gamman,
förgäfves man ser efter henne sig om,
där sörjs hon af allesamman.

Den späda, hon slumrar i skogarnas loft,
den gamla hon vårdar den lilla.
Där dröjer hon okänd i häggarnas doft
långt borta från världslifvets villa.

Där hvilar den sjuka så sorgsen och svag,
förgäten i lefnadens strider,
där bor hon i hyddan, och bor än i dag,
i väntan på kommande tider.

3.

Det måste gry en annan tid,
dess morgonrodnad fin och skär
skall skimra öfver fjällen;
det måste blifva lugn och frid,
där kören sina fanor bär
med sång på alla ställen.

Men först skall hämdens ande ut
att mäja skörd, som mogen står
att för dess lie stupa,
först kräfvat skall en dyr tribut;
i svart ren horisonten går
och tordön mullra djupa.

Och mot den mörka, tunga skyn,
som höjer sig med väldigt sus
likt dån af tusen röster,
där stiger fram en skräckfull syn,
belyst som af elektriskt ljus
från väster och från öster.

Där ryter en storm med brus och hvin,
på afstånd blixtar ljunga.
Nu dricker kören ej längre vin,
nu är det slut med att sjunga.

Orkanen går fram som en vattuflod,
ren hornen till jorden falla;
hvar fins nu sångarnes djärfva mod?
Nu tveka de rådlöst alla.

Men trossens männer de se med hån,
hur guldpokaler och fanor
af hästarna trampas vid stormens dån
i vägens smutsiga banor.

De stiga fram i en hotfull tropp,
de glömma all pli och tuktan,
de se med skrämmande blickar opp,
förvandla tvekan till fruktan.

Där rusa mänskorna mot hvarann,
och slitande stämmor skria,
där lyser bloden som purpur grann,
och kvinnor ej ens gå fria.

Nu är den väldige hämnarn där
med blänkande viggas väpnad,
nu brakar åskan, och taflan är
ett mänskovimmel i häpnad. — —

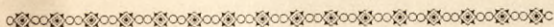
Men när den ödande storm är slut
och kören är spillror vorden,
då drager en genie stilla ut
ur skogen kring vida jorden.

Och molnet sjunker och smälter hän
i strålar som gyllne glimma
bak skogens spetsiga mörka trån —
då randas försoningens timma.

Då lyssnar rörd man till barnets röst,
då samlas de spridda leden,
dess silfverstämma ger fröjd och tröst,
och jorden varder ett Eden. — —

Du brusande storm, när tar du fart,
när börjar den vilda färden?
Du ljungande blix, kom snart, kom snart,
att böja den hårda världen!

4.

Nej, nej! Så må ej lifvets stora kör
bestraffas tungt för tanklöst öfvermod,
så skall ej tåget, där det framåt kör
se sina vägar färgas hemskt i blod.
Nej, nej! Du späda barn i skogens famn,
väx stor, blif stark, att dina vingar må
dig bära snart och ljuf din stämma gå
att få igen sin plats och få sitt namn.
Väx skön och stark, drag mildt till hvarje bröst,
lägg vekt din ton i pukans hårda skräll,

i sångens larm smyg mjukt din silfverröst,
att dagens brus må ge en fridfull kväll,
att själfviskhetens onda lust tar slut
och vinet hålles ur pokalen ut,
att guld och glans må läggas ödmjukt af
och purpurmanteln stilla vecklas hop,
att fint ett skimmer dras kring land och haf
och tystar hämdeandens höga rop,
att stormen vändes af och alt blir godt
och lifvets kör tar upp en annan sång,
som ljuder gladt, men som af dig har fått
sin skära grundton och sin sköna gång.

Ja väx, blif starkt, du barn så trött,
där borta i skogens gömma,
där vårliga häggarna vällukt strött
och källorna svala strömma,
ja slumra du barn, i blomsterdoft

hvila hvita vingen,
att du igen öfver dam och stoft
må flyga kring jorderingen.
Slumra, slumra, vyss, vyss,
världen i väntan lyss !

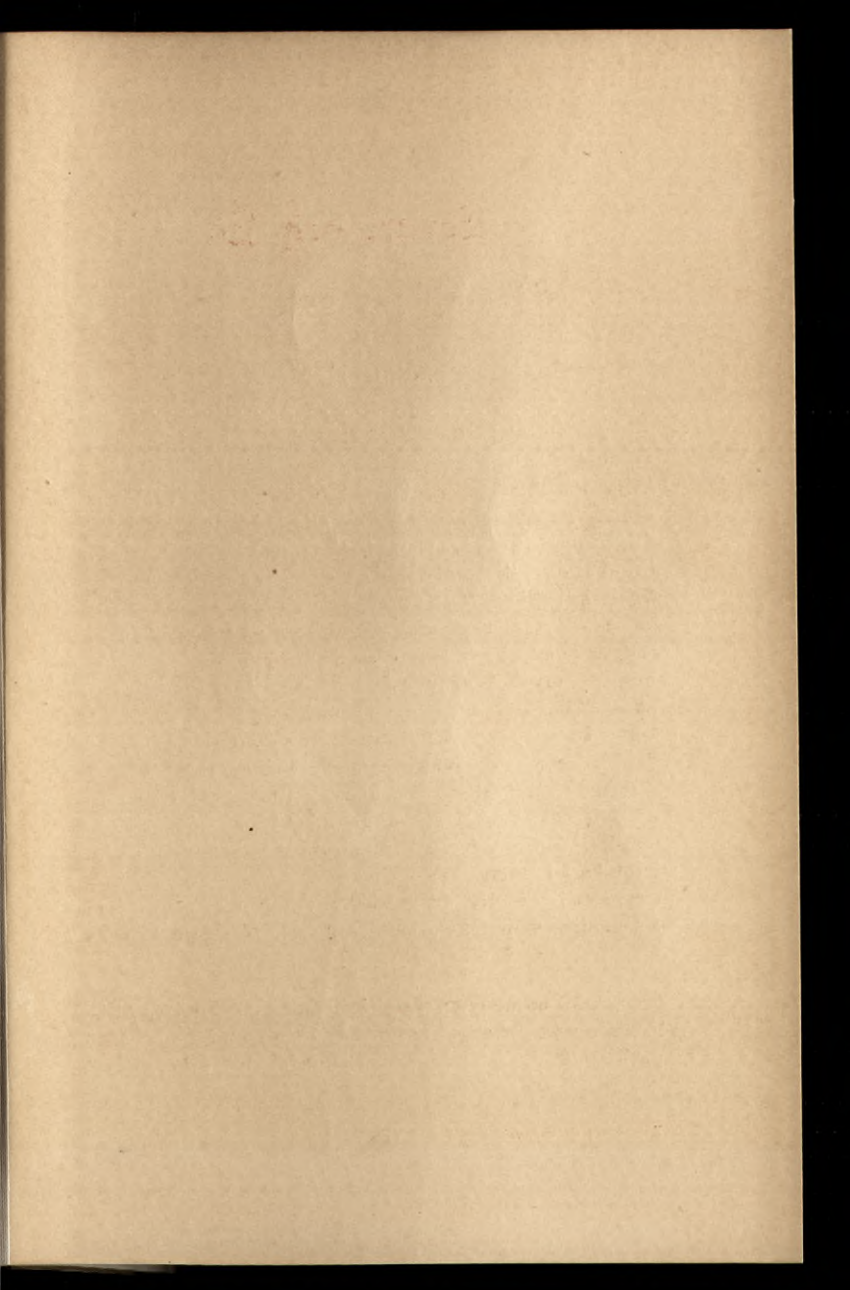

170

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

171

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Lovart och Lä
Stämningar och bilder
af
Jonatan Reuter.

Jonatan Reuters författareskap är altigenom uttrycket för en sympatisk personlighet, hos hvilken vilja och förmåga stå i lyckligaste harmoni. Det fins aldrig något sökt, skrufvadt eller uppstyltadt i hans diktning, vare sig man tänker på formen eller på innehållet, och hans tonskalas omfång är icke synnerligen betydligt. Men tonerna äro rena, omutligt rena. — — — — — Formatet för skizzererna i Lovart och Lä är visserligen litet, men de rymma icke dess mindre mycket af poesi och skämtlynne, båda af äkta slag. — — — — — Icke hafvet ensamt, naturen öfverhufvudtaget och det lif som står naturen nära, bringa hans känslas strängar att vibrera. Se blott hvilket grepp han har på det, som väcker stämning af sol och vår och vaknande vindar eller af tigande ensamhet, där endast landskapet talar. — — — — — Lovart och lä är en bekantskap att göra. Den är en den man måste hålla af.“ (*E. G. i Nya Pressen.*)

„Jag uppmanar den inhemska svenskspråkiga litteraturens vänner att taga kannedom om detta perlbånd.“
(*Juhani Aho i Päivälehti.*)

